

og ikke bryde os om, hvad Nabolandene gjorde paa dette Omraade, og navnlig ikke vente til de omgivende Lande havde vedtaget lignende Love. Dertil bemærkede det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, at det var en affeierende Maade at tage Sagen paa, som han ikke kunne anse for forsvarlig. Jeg samstemmer fuldt med, hvad det ærede Medlem dengang udtalte, og navnlig maa jeg nu minde om, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds dengang sagde, at vi opnaaede langt større Garanti mod usødgytige Skibe ved saadanne Straffebestemmelser og Undersøgelser, som dette Lovforslag giver, men ikke det andet Lovforslag. Nu vil jeg haabe, at det ærede Medlem, der ikke er tilstede her idag, men hvis Uttringer jeg dog har tilladt mig at fremhæve, vil i det Udvalg, der sandsynligvis ogsaa vil komme til at behandle dette Lovforslag, gjøre den Aufsuelse gjældende, at Lovforslaget bør frezes igjennem. Det er jo netop saa, at skulle vi her tage Hensyn til Nabolandene, bør vi netop vedtage dette Forslag, men lade det andet bero. I Sverrig og Norge har man jo vedtaget lignende Bestemmelser som de foreliggende, men derimod fraraadet Eilsynet og navnlig Inspektørinstitutionen, i Lydsland har man under 27de Juli 1877 vedtaget en Lov af lignende Indhold som denne, men derimod ligeledes fraraadet Eilsynet ved Inspektørinstitutionen, og i England endelig har man, længe før Loven om usødgytige Skibe blev vedtagen, havt en Lov af lignende Indhold som den foreliggende. Det maa jo sikkert anerkjendes, at Frd. af 28 Decbr. 1836 angaaende Søforklaringen ingenlunde er fyldestgjørende. Der handles kun om, hvad Logbogen indeholder, og det er jo sikkert, at den kun indeholder Førerens ensfide Dpfattelse og, man kan vel ogsaa sige, egentlig kun, hvad han ønsker indført i den. Endelig er der jo ogsaa udtalt særlige Ønsker om at faae en Lov som den foreliggende vedtagen, idet man paa Assuranceelskabernes Møde her i Byen i 1876 og i Christiania i 1877 har vedtaget Dpforbringer til Regjeringen om en saadan Undersøgelse som den, der her er foreslaaet. Naar det er fremhævet, at det har saa stor Hast med at faae det andet Forslag vedtaget, synes det mig at være et berettiget Spørgsmaal, hvorfor man da ikke har faaet det foreliggende Lovforslag til Behandling her i Thinget noget før; thi vedkommende Kommission har jo afgivet det allerede i Begyndelsen af 1878. Jeg retter naturligvis ikke dette som en Bebreidelse til den høitærede Justitsminister; thi han har jo ikke havt dette Lovforslag, man kan nok sige, mange Dage til Behandling, inden han fremsatte det i det andet Thing.

Qvad nu angaar selve Lovforslaget, vil jeg paaskjønne overordentlig meget, at man har givet vedkommende Spøret 2 sagkyndige Medlemmer ved Siden af der retskyndige Formand. Det er ube-

tinget en overordentlig Betyrrelse for, at man vil faae en sagkyndig, en forsvarlig Undersøgelse, Behandling og endelig ogsaa Paadømmelse. Navnlig hvad det Sidste angaar, maa man sikkert finde sig bespiet til at udtale Paaskjønnelse af, at den høitærede Justitsminister overfor Udtalelser i det andet Thing har høvet, at det vilde være rigtigt at give vedkommende sagkyndige Medlemmer ikke blot Deltagelse i Undersøgelsen, men ogsaa i Forhandlingen og Paadømmelsen. Overfor saa betydeligt et Ansvar som det, der kan komme til at paahvile Vedkommende, nemlig ikke blot Høder og Jængling, men ogsaa Berøvelsen af Næringsret, har det en overordentlig Betyrrelse at vide, at der i vedkommende Ret sidder et Flertal, som er sagkyndigt, og navnlig, at der ved Dommen tages særligt Hensyn til den sagkyndige Undersøgelse. Det er jo nemlig ingenlunde givet, fordi Undersøgelsen er foretaget af Sagkyndige, at Dommen derfor fældes med forsvarligt Hensyn til vedkommende sagkyndige Undersøgelse; thi ved Dommen bliver der jo at tage Hensyn til saa overordentlig mange Forhold, som den retskyndige Formand ikke i Almindelighed vil være istand til at se hen til og forsvarligt at paadømme. Ved Vedømmelsen af Forfeelsens Betydning kommer det netop an paa i den dømmende Ret at have sagkyndige Medlemmer; thi det er sikkert Tilfældet, at ofte vil en tilsyneladende stor Forfeelse ikke have saa væsentlig Indflydelse paa det foreliggende Tilfælde som en tilsyneladende mindre Dverttrædelse af Loven eller af vedkommende Forbud. Naar det i det andet Thing er blevet sagt, at det vil ikke være heldigt i Underretten at have sagkyndige Mænd, men derimod ikke i Appellinstansen, i Spieskeret, saa skal jeg dertil sige, at, saafremt denne Indvending har noget Væsentligt paa sig, vil det vistnok være det Heldigste ogsaa at lade Spieskeret tiltrædes af Sagkyndige. Naar der er indvendt, at Vedkommende jo kan faae en Sag henvist til Sø- og Handelsretten, saa er det ingenlunde altid nogen heldig Wei at gaa; thi naar en Skibsfører i Stagen eller i Esbjerg skulde have sin Sag henvist til Kjøbenhavn, vil det volde ham en Reise og Dphold maafte i længere Tid, altsaa volde ham saa betydelige Omkostninger, at han vil være bedre tjent med, at Undersøgelsen og Paadømmelsen sker paa det paagjældende Sted. Lovforslaget giver ham jo heller ingenlunde en ubetinget Ret til at faae Sagen saaledes henvist, men giver den kun i visse Tilfælde. Der er foretaget en Indskrænkning i den Indflydelse, som de sagkyndige Medlemmer faae paa Afgivelsen af en Kjendelse, derved, at sidste Punktum af § 16 siger, at en Kjendelse skal tiltrædes af Formanden for at være gyldig. Altsaa, skjøndt vedkommende Spøret bestaar af 3 Medlemmer, saa ville dog alligevel de 2 sagkyndige Medlemmer ikke kunne have den af-